

Величко Вікторія, 9-А клас

Неподалік від того місця, де Псьол неквапно простує у далечінь, де збіглися до його берегів сорочинські хати, стоїть середня школа. Світло цього шкільного дому зберігають у своїй душі багато людей.

Для одних вона є трепетним спогадом про дитинство і юність. Для інших – пам'яттю про те місце, де вперше навчилися читати й писати священні слова: «мама», «Батьківщина», «український народ». А ще, хтось згадає про те, що він, його діти й онуки вивчилися у стінах цієї школи.

Це – школа моєї бабусі, мого тата, моя і моєї молодшої сестрички.

Погожого теплого ранку підходжу до альма-матер. Вона весело сміється привітним блиском широких вікон.

Біля школи шумлять могутні, повні сил, ялини. Дерев розрослися, стали мовчазними свідками багатьох шкільних подій.

На великій сонячній клумбі квітнуть чорнобривці, ромашки, айстри.

Щебечуть у кронах дерев птахи, на подвір'ї бігають веселі першокласники.

Усе навіває якийсь особливий затишок, налаштовує на заспокійливий лад.

Заходжу до свого класу. Тут усе таке звичне, майже домашнє. Ось моя парта, а ось – мої подруги.

За якісь пів години клас наповниться дзвінкими голосами учнів, неповторно. атмосферою шкільного життя. А потім пролунає дзвінок, знову розпочнуться звичні уроки.

На перший погляд, нічого особливого не відбувається. Але з кожним роком я все глибше усвідомлюю, що школа терпляче і впевнено веде в майбутнє.

Здається, школа доброзичливо підслуховує мої думки. Вона розуміє мої прагнення, навчає мене, співчуває і підтримує на шляху до майбутнього дорослого життя.

Мені і моїм одноліткам уже скоро доведеться вийти на самостійний життєвий шлях.

Наші діти навчатимуться в інший час, в інших суспільних обставинах. Яким буде той час, залежить і від нашої школи, від наших учителів, які щодня ведуть школярів дорогами знань і крутими стежками виховання.

Я вірю, що в їхній освіті та вихованні знайде своє продовження наша школа.

А поки що – звичайні уроки, хвилюючі оцінки за контрольні роботи, веселощі на перервах і відчуття того, що так буде завжди.

Проте, минає літо за літом. Непомітно покидають школу мої старші товариші. І все частіше приходиться до мене усвідомлення ролі і значення школи.

Моя школа пробуджує жадобу до знань, повагу до науки, культури, освіти. Вона навчає дружити, підтримувати, любити, вірити у власні сили і поважати людей.

...Після уроків я виходжу зі школи. Оглядаюся – у деяких вікнах уже горить світло.

Світло шкільного дому, як я люблю тебе! І я точно знаю: моя школа – найкраща!